

Arrest

nr. 292 017 van 17 juli 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 februari 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 17 mei 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 5 mei 2019 toe op het Belgische grondgebied en diende op 6 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 24 december 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus, maar vernietigde de beslissing van de commissaris-generaal inzake de subsidiaire bescherming in zijn arrest van 16 juli 2021 (RvV 16 juli 2021, nr. 258 350).

1.3. Verzoeker diende op 8 juni 2021 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), die op 18 oktober 2022 en 1 februari 2023 werd geactualiseerd.

1.4. De commissaris-generaal trof op 15 september 2022 een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd integraal bevestigd door de Raad in zijn arrest van 27 januari 2023 (RvV 27 januari 2023, nr. 283 963).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 15 februari 2023 een beslissing waarbij de in punt 1.3. bedoelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 22 februari 2023 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.06.2021 werd ingediend en op data van 18.10.2022 en 01.02.2023 werd geactualiseerd door :

S.(…), A.(…) (R.R.: …)

nationaliteit: Afghanistan

geboren te (…) op (…)

adres: (…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 01.02.2023 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure – namelijk drie jaar en negen maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op de humanitaire en veiligheidssituatie in Afghanistan (waar het geweld hoogtij zou vieren, waar het systeem van gezondheidszorg op de rand van de afgrond zou staan, waar de gevolgen van de overbevolking van zijn provincie ernstig zouden zijn en waar de mensen niet meer zouden kunnen voorzien in hun basisbehoeften), land dat hij ontvlucht heeft op dertienjarige leeftijd. Hij wijst erop dat zijn regio van herkomst tot oktober 2020 automatisch tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus leidde en dat zijn regio van herkomst dus bezwaarlijk stabiel en veilig genoemd kan worden. Meer nog, zijn regio van herkomst zou gekenmerkt worden door een verhoogd niveau van blind geweld. Ter staving hiervan verwijst hij naar het rapport van de UNHCR dd. 30.08.2018, het jaarlijks rapport van de United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) voor het jaar 2019, het EASO rapport van september 2020, het derde trimestrieel rapport van UNAMA van oktober 2020, ‘Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers froms Afghanistan’ van de UNHCR en het rapport ‘Humanitarian Needs Overview’ van december 2017. Hij verwijst tevens naar verschillende krantenartikelen waaruit blijkt dat er aanslagen plaatsvonden op 21.09.2020, op 29.10.2020, op 05.11.2020, op 16.11.2020, op 24.12.2020, op 03.01.2021, op 05.01.2021 en op 17.01.2021. Echter, we stellen vast dat het CGVS op 15.09.2022 een negatieve beslissing nam inzake zijn asielaanvraag, beslissing die door de RvV werd bevestigd op 01.02.2023. In deze beslissing werd specifiek onderzoek gevoerd naar het vluchtrelaas van betrokkene en naar de invloed van de algemene humanitaire en veiligheidssituatie in Afghanistan op de situatie van betrokkene. De commissaris-generaal is de overheidsinstantie die bij uitstek gespecialiseerd is in dit onderzoek. Uit de beslissing van het CGVS dd. 15.09.2022 blijkt dat: “Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog

plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven.” En ook: “U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.” (CGVS, dd.15.09.2022, p. 6). En tenslotte: “U toonde evenmin aan dat u bij een terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te voorzien.” (CGVS, dd. 15.09.2022, p.8). De vaststelling dat de commissaris-generaal heeft geoordeeld dat betrokkene veilig kan terugkeren naar Afghanistan, maakt een weerlegging uit van zijn bewering dat hij omwille van de algemene humanitaire en veiligheidssituatie bijzonder moeilijk zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst. Het louter verwijzen naar algemene rapporten en krantenartikelen is ruim onvoldoende om de conclusies van het CGVS te weerleggen. Bovendien kan het indienen van huidig verzoekschrift tot verblijfsmachtiging geen soort “hoger beroep” vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. In deze situatie komt het aan verzoeker toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van een mogelijk behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelt zo ook in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754, RvV arrest 234690 van 31 maart 2020, RvV arrest 234690 van 31 maart 2020).

Betrokkene beroept zich op de door artikel 8 EVRM geboden bescherming van zijn in België opgebouwde privéleven. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoonde dat er nog familieleden van hem in België verblijven. Uit het asielrelaas van betrokkene blijkt dat zijn kerngezin zich in Afghanistan bevindt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RvV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden verwijst naar zijn scholing en tewerkstelling. Hij wijst er op dat hij hier relaties heeft opgebouwd met de andere jongeren in het opvangcentrum, met zijn voogd, met het opvoedersteam, met zijn leerkrachten, met zijn werkgever en dat dit voor hem, bij gebrek aan zijn ouders, zeer belangrijke relaties zijn die zijn privéleven vorm geven. Gezien zijn aankomst als niet begeleide minderjarige is het inderdaad aannemelijk dat hij hier een aantal hechte banden heeft opgebouwd. Deze banden werden opgebouwd omwille van de afwezigheid van zijn ouders, zoals betrokkene zelf stipuleert in zijn verzoekschrift. Bij een terugkeer naar Afghanistan wordt betrokkene echter herenigd met zijn ouders. Wij merken verder op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die

mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De verzoeker voert tevens de schending aan van de artikelen 4 en 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het Handvest, zoals gesteld in artikel 51, is evenwel enkel van toepassing in zoverre Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, wat het geval is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, § 21), zodat er een aanknopingspunt met het Unierecht dient te zijn, terwijl huidige beslissing, die genomen wordt toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht, noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht (zie infra), niet valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht (cf. HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, §§ 22-23). Bijgevolg is het Handvest in deze niet van toepassing. (RVV, arrest nr 246626 van 22 december 2020).

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij als niet-begeleide minderjarige in België is toegekomen en dat hij procedure op basis van artikel 61/19 heeft ingediend, die echter behandeld werd omwille van de lopende asielpcedure. Betrokkene toont echter niet aan waarom dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt. Momenteel is betrokkene meerderjarig (bijna twintig jaar) en uit het administratief dossier blijkt dat hij nog over een ruim familiaal netwerk beschikt in Afghanistan. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op zijn scholing in België waarbij hij eerst een onthaaljaar volgde om nadien overschakelen naar het vierde middelbaar. Momenteel staat betrokkene onder een lopend leercontract. Het feit dat betrokkene hier naar school ging, geeft enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat zijn scholing plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om zijn ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Aangezien betrokkene reeds meerderjarig is sinds 12.06.2021, is hij niet langer leerplichtig. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op de algemene en mondiale situatie met betrekking tot het coronavirus waardoor verplaatsingen naar het buitenland onmogelijk zijn. Hij wijst er tevens op dat een terugkeer naar Afghanistan in dit kader zijn leven in gevaar zou brengen omdat het gezondheidssysteem aldaar ernstige tekortkomingen heeft. Door de algemene humanitaire en sanitaire situatie in Afghanistan, door de verhoogde graad van armoede, door de onmenselijke levensomstandigheden en de tekortschietende sanitaire infrastructuur zouden de coronapandemie in Afghanistan bijzonder gevaarlijk en vernietigend maken. Vooralsnog moet de coronapandemie echter worden beschouwd als een probleem van tijdelijke aard waarvan kan worden verondersteld dat deze ooit voorbijgaat. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de actuele reisbeperkingen van die aard zijn dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst (RVV, arrest nr 246450 van 18 december 2020). Zo toont hij bijvoorbeeld niet aan dat er geen vluchten zijn of dat zijn reis als een niet-essentiële verplaatsing zou worden beschouwd, te meer gelet op de verplichting om uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten (RVV, arrest nr 245338 van 1 december 2020). We benadrukken bovendien dat de terugkeer van betrokkene naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr 251314 van 22.03.2021). Betrokkene toont niet aan dat hij, indien hij besmet zou raken in Afghanistan, tot een risicogroep behoort noch dat hij verstoken zou blijven de benodigde medische zorgen. We verwijzen nogmaals naar de beslissing van het CGVS dd. 15.09.2022 waaruit blijkt dat: “U toonde evenmin aan dat u bij een terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire basisbehoeften te kunnen voorzien.” De loutere verwijzing naar de algemene en humanitaire situatie in Afghanistan, zonder enig begin van persoonlijk bewijs, is ruim onvoldoende om deze conclusie van het CGVS te weerleggen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de coronacrisis in zijn geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden (RVV arrest 241788 van 30 september 2020).

Het feit dat betrokkene een arbeidscontract voorlegt en hier tewerkgesteld is, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zijn asielpcedure niet was afgesloten. Vermits de asielpcedure werd afgesloten op 01.02.2023 verviel op

dat ogenblik tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Betrokkene beroept zich op de zogenaamde 'omzendbrief Turtelboom'. Echter deze omzendbrief werd integraal overgenomen door de instructies Wathélet. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De elementen van integratie (met name het feit dat hij perfect Frans zou spreken, dat hij hier vrienden gemaakt zou hebben, dat hij zich goed geïntegreerd zou hebben, dat zijn afgelegde parcours exemplarisch zou zijn, dat hij al meer dan twee jaar ononderbroken in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een ongelofelijke integratie, dat hem hier een briljante toekomst zou wachten, dat hij zou studeren en werken, dat hij reeds jaren tewerkgesteld zou zijn als student, dat er sprake zou zijn van een perfecte integratie, dat hij zijn hele leven hier opgebouwd zou hebben, dat hij verschillende schoolattesten voorlegt evenals zijn leercontract en een werkbelofte als hulpkok) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd° 08.06.2021 door betrokkene ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien de asielaanvraag dd° 06.05.2019 van betrokkene op genoemde datum nog in behandeling was, werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980) (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

"Volledig ten onrechte krijgt verzoeker een weigeringsbeslissing omtrent zijn regularisatieaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing als volgt:

'(...)'

Verzoeker wenst te benadrukken dat de bestreden beslissing artikel 3 EVRM schendt, de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht.

Verzoeker verwijst in zijn antwoord naar een recente analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer naar Afghanistan (verzoeker verwijst meer bepaald naar artikel Nansen Note 3-22).

Verzoeker wenst te benadrukken dat conform artikel 3 EVRM, niemand mag worden onderworpen aan foltering en/of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Eerstens wenst verzoeker erop te wijzen dat er nauwelijks mensen vanuit Europa (gedwongen) zijn teruggekeerd naar Afghanistan sinds de machtsvername door de taliban in augustus 2022. Hierdoor heeft de Dienst Vreemdelingenzaken minstens moeten oordelen dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden aanwezig waren in het dossier waardoor verzoeker de aanvraag zou kunnen indienen in België.

Ook verder wenst verzoeker te motiveren waarom er wel degelijk buitengewone omstandigheden aanwezig zijn in het dossier waarom verzoeker de aanvraag wel degelijk dient aan te vragen in België, en zich dus niet kan begeven bij de Belgische diplomatieke post in het buitenland.

Er moet zorgvuldig rekening worden gehouden met de manier waarop de taliban het dagelijks leven in Afghanistan reguleert en dat het niet naleven van deze strikte normen kan leiden tot foltering, inhumane en/of vernederende bestraffing door de taliban. De verwerende partij heeft hier geen onderzoek naar gevoerd.

Verzoeker kan werkelijk onmogelijk de aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke post in het buitenland. Verzoeker wenst verder als volgt te motiveren:

1. Risico bij terugkeer naar Afghanistan omwille van de précaire humanitaire situatie:

Om na te gaan of er een risico bestaat bij terugkeer naar Afghanistan omwille van de précaire humanitaire situatie, wenst verzoeker hier in de eerste plaats te wijzen op het toetsingskader dat door het EHRM wordt

gehanteerd voor de beoordeling van de algemene socio-economische en humanitaire situatie in een land van herkomst. Dit toetsingskader is door het EHRM uitgewerkt in de volgende 4 arresten:

- N. t. Verenigd Koninkrijk (2008)
- M.S.S. t. België en Griekenland (2011)
- Sufi and Elmi t. Verenigd Koninkrijk (2011)
- S.H.H. t. Verenigd Koninkrijk (2013)

Het EHRM maakt een onderscheid tussen (1) een preciaire sociaaleconomische en humanitaire situatie die kan ontstaan als gevolg van een medische aandoening waarvoor er niet voldoende voorzieningen of middelen zijn in het land van herkomst én (2) een preciaire sociaaleconomische en humanitaire situatie die kan ontstaan als gevolg van directe of indirecte acties van een actor. In N. heeft het EHRM de voorwaarden uitgewerkt voor wat betreft de beoordeling van het risico op het ontstaan van een preciaire sociaaleconomische en humanitaire situatie als gevolg van een medische aandoening en een gebrek aan voorzieningen of middelen. Het Hof overweegt in het bijzonder,

42. In summary, the Court observes that since D. v. the United Kingdom it has consistently applied the following principles. Aliens who are subject to expulsion cannot in principle claim any entitlement to remain in the territory' of a Contracting State in order to continue to benefit from medical, social or other forms of assistance and services provided by the expelling State. The fact that the applicant's circumstances, including his life expectancy, would be significantly reduced if he were to be removed from the Contracting State is not sufficient in itself to give rise to breach of Article 3. The decision to remove an alien who is suffering from a serious mental or physical illness to a country' where the facilities for the treatment of that illness are inferior to those available in the Contracting State may raise an issue under Article 3. but only in a very' exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support.

43. The Court does not exclude that there may be other very exceptional cases where the humanitarian considerations are equally compelling. However, it considers that it should maintain the high threshold set in D. v. the United Kingdom and applied in its subsequent case-law, which it regards as correct in principle, given that in such cases the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country.

(.....)

45. Finally, the Court observes that, although the present application, in common with most of those referred to above, is concerned with the expulsion of a person with an HIV and AIDS-related condition, the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious, naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduced life expectancy and require specialised medical treatment which may not be so readily available in the applicant's country of origin or which may be available only at substantial cost.

In M.S.S. heeft het EHRM de voorwaarden uitgewerkt wanneer een preciaire sociaaleconomische en humanitaire situatie te wijten is aan het opzettelijk handelen of nalaten van bepaalde actoren. In M.S.S. overwoog het Hof dat. 263. In the light of the above and in view of the obligations incumbent on the Greek authorities under the European Reception Directive (see paragraph 84 above), the Court considers that the Greek authorities have not had due regard to the applicant's vulnerability as an asylum seeker and must be held responsible, because of their inaction, for the situation in which he has found himself for several months, living in the street, with no resources or access to sanitary' facilities, and without any means of providing for his essential needs. The Court considers that the applicant has been the victim of humiliating treatment showing a lack of respect for his dignity and that this situation has, without doubt, aroused in him feelings of fear, anguish or inferiority capable of inducing desperation. It considers that such living conditions, combined with the prolonged uncertainty in which he has remained and the total lack of any prospects of his situation improving, have attained the level of severity required to fall within the scope of Article 3 of the Convention.

264. It follows that, through the fault of the authorities, the applicant has found himself in a situation incompatible with Article 3 of the Convention. Accordingly, there has been a violation of that provision. (EHRM, N. t. Verenigd Koninkrijk, nr. 26565/05. 27 mei 2008, beschikbaar via <https://www.refworld.org/cases,ECHR.483d0d542.html>. par. 42 - 45)

Verzoeker wenst te benadrukken dat dit voor hem des te problematischer is. omdat hij als niet-begeleide minderjarige vreemdeling naar België is gekomen en hier asiel heeft aangevraagd.

2. Gedwongen terugkeer vanuit Europa:

Het rapport van het Europees Asielagentschap 'Targeting of Individuals' van augustus 2022 bespreekt personen die zouden zijn teruggekeerd naar Afghanistan. In de eerste plaats gaat het hier om personen die zijn teruggekeerd uit de Islamitische buurlanden van Afghanistan, in het bijzonder Iran, Pakistan en Turkije. Daarnaast bespreekt het Europees Asielagentschap een hele reeks van personen met banden met de voormalige regering die zouden zijn teruggekeerd. Verzoeker wenst te informeren dat het hier ook om personen gaat die vrijwillig zouden zijn teruggekeerd. Bovendien is de informatie enkel gebaseerd op mediaberichten en het Europees Asielagentschap geeft zelf aan dat het niet mogelijk was om de cijfers te bevestigen op basis van informatie uit andere bronnen.

Het Nederlands Algemeen Ambtsbericht van maart 2022 geeft expliciet aan dat er in de eerste maanden na de machtsovername door de taliban geen gedwongen terugkeer plaatsvond vanuit Europa.

In het rapport van de Deense Immigratiedienst van juni 2022 geeft een vertegenwoordiger van een Deense NGO in maart 2022 echter ook aan dat er nauwelijks personen zijn teruggekeerd naar Afghanistan vanuit het Westen sinds augustus 2022.

Bovendien rapporteren UNHCR en IOM wel over terugkeer vanuit de buurlanden van Afghanistan, maar spreken niet over gedwongen terugkeer vanuit Europa. Tenslotte wordt ten overvloede opgemerkt dat EUROSTAT nog geen actuele data bevat over terugkeer naar Afghanistan vanuit de EU-Lidstaten.

Hieruit kan worden aangenomen dat er sinds de machtsovername door de taliban hoogst waarschijnlijk geen of nauwelijks mensen gedwongen zijn teruggekeerd naar Afghanistan vanuit Europa. Hierdoor is er geen duidelijkheid over een aantal essentiële elementen die nodig zijn voor de zorgvuldige beoordeling van de risico's voor personen die na een verblijf in Europa terugkeren naar Afghanistan. Hoe worden Afghaanse personen die terugkeren uit het westen bijvoorbeeld op de luchthaven in Kabul ontvangen? Worden zij door de taliban ondervraagd? In hoeverre beschikt de taliban over een monitoringssysteem om na te gaan waar een persoon is geweest, welke functie hij mogelijks vroeger in Afghanistan heeft gehad, familieleden die gezocht worden, etc.? Hoe groot is de kans op foltering als men ondervraagd zou worden door de taliban op de luchthaven? In hoeverre kan de taliban de mensen opvolgen op een later moment? Hoe zullen lokale leiders omgaan met personen die terugkeren uit het westen? Hoe zal de lokale bevolking omgaan met personen die terugkeren uit het westen? De verwerende partij heeft dan ook niet gemotiveerd hoe verzoeker zou ontvangen worden in Afghanistan.

Voor verzoeker is het dan ook onmogelijk om de aanvraag in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het buitenland.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken tot weigering (onontvankelijk) van de regularisatieaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in strijd is met artikel 3 EVRM, alsook van de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet I 'Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsplicht.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.4. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen die het aanvragen van de machtiging in België rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

In de bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die de indiening van de aanvraag via de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland in de weg staan.

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 8 juni 2021 volgende buitengewone omstandigheden had aangevoerd:

“3) Circonstances exceptionnelles

3.1. Sur la notion des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9bis

Le Conseil d'État les définit les circonstances exceptionnelles justifiant de la recevabilité de la demande, comme étant celles qui « rendent impossible ou particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine » et souligne que cette notion ne se confond pas avec celle de « force majeure » (notamment C.E., arrêt n° 88.076 du 20 juin 2000).

Le Conseil d'État considère encore qu'il s'agit de « toute circonstance empêchant l'étranger qui se trouve en Belgique de se rendre temporairement dans son pays d'origine pour y accomplir les formalités nécessaires à l'introduction d'une demande de séjour » (C.E., 19 octobre 1998, arrêt n° 76.500).

Il convient également de souligner qu'un même fait peut à la fois être constitutif de « circonstances exceptionnelles » permettant l'introduction de la demande en Belgique, et un motif justifiant l'octroi de l'autorisation de séjour. Soit, à la fois, un motif de recevabilité, et de fondement, comme c'est le cas en l'espèce.

C'est effectivement le cas de l'intéressé, pour lequel les circonstances exceptionnelles justifiant l'introduction de la demande en Belgique et le bien-fondé se confondent.

Avant de détailler ces éléments plus avant, le demandeur tient à rappeler quelques normes et principes, dont il invoque le bénéfice, particulièrement quant au droit à ne pas subir de traitements inhumains et dégradants et leur droit à la vie privée et familiale, en ce compris la protection de la poursuite de l'épanouissement personnel.

3.2. Droits fondamentaux en cause

L'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme (CEDH) protège toute personne de traitements inhumains et dégradants. L'article 3 de la CEDH impose une analyse minutieuse et une

attitude proactive des autorités dans le cadre de cette analyse, afin de déterminer s'il existe des risques de torture ou de traitements inhumains ou dégradants en cas d'expulsion de l'étranger (Cour EDH, MSS c. Belgique et Grèce, 21 janvier 2011 ; Y c. Russie, 4 décembre 2008 ; Saadi c. Italie, 28 février 2008 ; Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni, 30 octobre 1991 ; Cruz Varas et autres c. Suède, 20 mars 1991). Dès lors qu'il n'a pas vocation à couvrir les situations résultant d'un problème médical, ni à autoriser un étranger au séjour, la Cour européenne des droits de l'homme interprète l'article 3 de manière très restrictive dans ce type de contentieux. Elle reconnaît toutefois que dans certaines situations exceptionnelles, le renvoi de l'étranger constituerait une violation de l'article 3. (CEDH, N c. Royaume-Uni du 27 mai 2008).

L'article 4 de la Charte de l'Union Européenne sur les droits fondamentaux interdit également la torture, peines ou traitements inhumains et dégradants en ces termes :

« Nul ne peut être soumis à la torture, ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants »

A l'instar de l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme protège la vie privée et familiale de « toute personne ». Il est formulé en ces termes : « 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance. 2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit, que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la santé publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et liberté de tous. ».

La notion de « vie privée » a été précisée dans la jurisprudence de la Cour :

"La Cour rappelle que la « vie privée » est une notion large qui ne se prête pas à une définition exhaustive (Sidabras et Dziautas c. Lituanie, nos 55480/00 et 59330/00, § 43, CEDH 2004-VIII). En effet, l'article 8 de la Convention protège le droit à l'épanouissement personnel (K.A. et A.D. c. Belgique, nos 42758/98 et 45558/99, § 83, 17 février 2005), que ce soit sous la forme du développement personnel (Christine Goodwin c. Royaume-Uni [GC], no 28957/95, § 90, CEDH 2002-VI) ou sous l'aspect de l'autonomie personnelle, qui reflète un principe important sous-jacent dans l'interprétation des garanties de l'article 8 (Pretty c. Royaume-Uni, no 2346/02, § 61, CEDH 2002-111). Si la Cour admet, d'une part, que chacun a le droit de vivre en privé, loin de toute attention non voulue (Smirnova c. Russie, nos 46133/99 et 48183/99, § 95, CEDH 2003-IX (extraits)), elle considère, d'autre part, qu'il serait trop restrictif de limiter la notion de « vie privée » à un « cercle intime » où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle (Niemietz c. Allemagne, 16 décembre 1992, § 29, série A no 251-B).

L'article 8 garantit ainsi la « vie privée » au sens large de l'expression, qui comprend le droit de mener une « vie privée sociale », à savoir la possibilité pour l'individu de développer son identité sociale. Sous cet aspect, ledit droit consacre la possibilité d'aller vers les autres afin de nouer et de développer des relations avec ses semblables (voir, en ce sens, Campagnano c. Italie, no 77955/01, § 53, CEDH 2006-V, et Bigaeva c. Grèce, no 26713/05, § 22, 28 mai 2009). » (Cour EDH, Özpinar c. Turquie, 19 octobre 2011). Il protège l'épanouissement et la réalisation individuelle.

L'article 8 CEDH impose à « l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause ». La décision ayant pour effet de limiter la jouissance du droit à la vie privée et/ou familiale, ou pouvant porter atteinte à l'intérêt supérieur d'enfants, doit témoigner du « souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du requérant au respect de la vie privée et familiale » (termes empruntés à l'arrêt CCE n°139 759 du 26 février 2015).

Pareille obligation de réaliser une mise en balance entre l'intensité de la vie familiale, d'une part, et l'intérêt des États à contrôler leurs frontières, d'autre part, ressort d'une jurisprudence constante de la Cour européenne des droits de l'homme qu'elle rappelle notamment dans l'arrêt Jeunesse c. Pays-Bas du 3 octobre 2014 (req. n° 12738/10):

« Si l'article 8 tend pour l'essentiel à prémunir l'individu contre des ingérences arbitraires des pouvoirs publics, il peut de surcroît engendrer des obligations positives inhérentes à un 'respect' effectif de la vie familiale. La frontière entre les obligations positives et les obligations négatives de l'État au titre de cette disposition ne se prête toutefois pas à une définition précise. Les principes applicables sont néanmoins comparables. Dans les deux cas, il faut avoir égard au juste équilibre à ménager entre les intérêts concurrents de l'individu et de la société dans son ensemble » (§106)

L'importance d'une motivation détaillée des décisions de justice est primordiale pour attester d'une due prise en compte : « Domestic courts must put forward specific reasons in light of the circumstances of the case, not least to enable the Court to carry out the European supervision entrusted to it (X. v. Latvia, cited above, § 107). Where the reasoning of domestic decisions is insufficient, with any real balancing of the interests in issue being absent, this would be contrary to the requirements of Article 8 of the Convention

(ibid.; see also, *mutatis mutandis*, *Schweizerische Radio- und Fernsehgesellschaft SRG v. Switzerland*, no. 34124/06, § 65, 21 June 2012). In such a scenario, the domestic courts, in the Court's opinion, failed to demonstrate convincingly that the respective interference with a right under the Convention was proportionate to the aim pursued and thus met a "pressing social need" (*Schweizerische Radio- und Fernsehgesellschaft SRG*, cited above, § 65)."

Les exigences de l'article 8 CEDH ne tiennent ni du bon vouloir, ni de l'arrangement pratique et prévalent sur la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (Cour EDH, 5 février 2002, *Conka c. Belgique*, § 82 ; C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029 ; CCE 18 novembre 2013, n°113 930).

La marge de manœuvre conférée à l'État par la loi du 15 décembre 1980 ne peut donc pas être utilisée pour occulter les garanties fondamentales contenues à l'article 8 CEDH. Ces garanties balisent l'action de l'administration.

Il convient de souligner que les garanties découlant de l'article 8 CEDH sont d'ordre public (voy. C.E. n°105.838 du 24 avril 2002 ; voy. également l'avis de l'Auditeur rendu dans l'affaire A.212.665/XI-20.211). Même au stade de la recevabilité, les garanties découlant de l'article 8 CEDH s'imposent, et particulièrement une analyse de proportionnalité opérée *in concreto*.

3.3. Analyse de la situation du demandeur à l'aune de ces normes

a. Situation humanitaire en Afghanistan et demande d'asile en cours

Le jeune requérant est parti d'Afghanistan à seulement 13 ans.

Il est arrivé à l'âge de 15 ans sur le territoire avec un passé d'un enfant ayant grandi dans un village d'Afghanistan, en ayant été très peu scolarisé, dans des conditions de vie très difficiles comme tous les enfants dans les régions rurales et en zones de guerre en Afghanistan.

Dans cette région, tous les jours des personnes travaillant avec les autorités et leurs familles sont violentées, assassinées, disparaissent, leurs enfants sont kidnappés, enlevés par les talibans ou d'autres groupes armés et c'est une vie dans la peur et sous les bombes et les affrontements réguliers et les combats que connaissent ces familles et ces enfants.

Le requérant vient de la région de Kapisa (Tagab) qui est véritablement dangereuse car occupée par les talibans et le simple fait d'être mineur dans cette région constitue déjà un danger en soi pour sa vie et sa sécurité, ou à tout le moins, engendre une vie de crainte, une vie dans la peur de vivre des persécutions et une vie dans des conditions indignes et contraires à l'intérêt supérieur d'un enfant. Il y a d'ailleurs lieu d'attirer l'attention de l'office que jusqu'à il y a peu (octobre 2020) la Protection subsidiaire était d'office attribuée aux afghans venant de la région de Tagab, Kapissa !!

On ne peut donc pas affirmer qu'il s'agit d'une région stable et sûre pour un enfant ou un jeune homme à l'aube de sa majorité.

Il est de plus, quoi qu'il en soit à cet égard, en cours de demande d'asile actuellement, demande d'asile pendante depuis deux ans devant nos autorités et est donc en séjour légal et dans l'impossibilité totale de retourner en Afghanistan vu ce séjour légal et cette demande d'asile encore en cours d'examen par le Conseil du Contentieux des Etrangers.

En l'espèce le jeune requérant NE PEUT DONC EN AUCUN CAS se rendre en Afghanistan afin d'introduire la présente demande de séjour, cela constituerait une atteinte à sa demande d'asile en cours et également une violation de l'article 3 de la CEDH vu le véritable danger pour le requérant et une insécurité incontestable ainsi qu'une violation de l'article 8 de la CEDH vu ses attaches et son intégration sur le territoire.

Le jeune requérant vient du village de Braka, dans le district de Tagab, dans la province de KAPISA.

Voici quelques informations objectives sur la région d'origine du jeune requérant qui souligne l'impossibilité pour lui d'y retourner car c'est une région très dangereuse et que le requérant est mineur d'âge.

• Situation sécuritaire en Afghanistan

La situation sécuritaire en Afghanistan reste instable et les civils continuent d'être victimes de la guerre. Par exemple, le dernier rapport de l'Agence des Nations unies pour les réfugiés (HCR), daté du 30.08.2018, indique que : "According to the UN Secretary-General, Afghanistan continues to face formidable security, political and economic challenges. The overall security situation has reportedly continued to deteriorate, in what has been described as an "eroding stalemate"." (p.12).

Une détérioration continue de la situation sécuritaire et une intensification du conflit armé en Afghanistan ont été observées dans les années qui ont suivi le retrait de l'armée internationale en 2014. Les talibans poursuivent leur assaut pour prendre le contrôle de plusieurs districts, tandis que Daesh démontre de plus en plus sa capacité à étendre sa portée géographique, déstabilisant encore davantage la situation sécuritaire.

Le conflit continue de toucher toutes les régions du pays (voir en ce sens les pages 17 et 18 du rapport précité).

La United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) indique dans son rapport annuel 2019, publié en février 2020, que si le nombre de victimes civiles a diminué par rapport à 2018, cela est principalement dû à la diminution des victimes de Daesh. D'autre part, une augmentation du nombre de victimes civiles causées par les talibans a été enregistrée :

"UNAMA documented 10,392 civilian casualties (3,403 killed and 6,989 injured) as a result of the armed conflict, representing a five per cent decrease as compared to 2018 and the lowest overall level of civilian casualties since 2013. This reduction was driven by decrease in civilian casualties caused by the Islamic State of Iraq and the Levant - Khorasan Province (ISIL-KP). Civilian casualties caused by the other parties increased, particularly by the Taliban and by the international military forces. There were significant fluctuations in violence throughout the year, coinciding with gains and setbacks made during negotiations between the Taliban and the United States of America in Doha. The first half of the year was characterized by an intense campaign of airstrikes by international military forces and search operations by Afghan forces, particularly by the National Directorate of Security Special Forces. These operations contributed to a higher number of civilian deaths attributed to Pro-Government Forces than Anti-Government Elements at the midyear point, a trend that UNAMA had not documented before 2019. This was followed by a particularly violent third quarter, which showed the highest number of civilian casualties of any quarter since UNAMA began systematic documentation in 2009. This was mainly due to a spike in civilian casualties from suicide and non-suicide IED attacks by Anti-Government Elements, primarily the Taliban, as well as election-related violence. Despite low levels of civilian casualties in the fourth quarter as compared to the same time period in 2018, the year ended with record high levels of civilian casualties from airstrikes and search operations in a single year and the highest number of civilian casualties from non-suicide improvised explosive devices (IEDs) since 2015.

En ce qui concerne la période du 1er janvier au 30 juin 2020, l'UNAMA indique que le nombre de victimes civiles a de nouveau diminué par rapport à la même période de l'année précédente, mais cela est principalement dû au fait qu'il y a eu moins de victimes civiles causées par les forces internationales et Daesh. Dans le même temps, l'UNAMA exprime sa préoccupation quant aux pertes civiles subies par les Talibans au cours de la période considérée :

"From 1 January to 30 June 2020, UNAMA documented 3,458 civilian casualties (1,282 killed and 2,176 injured). Despite periods of reductions in violence, including during the week leading up to the signing of the 29 February US-Taliban agreement and the ceasefire declared over Eid al-Fitr between the Taliban and the Government of Afghanistan, violence has continued, with civilians bearing the brunt. The overall number of civilian casualties represents a 13 per cent decrease as compared to the same time period last year, and the lowest figure since 2012. UNAMA welcomes the reduction, but notes that it was mainly due to a drop in civilian casualties attributed to the international military forces as well as to the Islamic State of Iraq and the Levant - Khorasan Province (ISIL-KP); UNAMA continued to document worrying civilian casualty trends attributed to the Taliban and the Afghan national security forces. "

Ces informations sont pertinentes pour l'évaluation de la situation actuelle car le requérant a clairement exprimé sa crainte des Talibans et est originaire d'une région où les Talibans sont très actifs (voir ci-dessous).

- **Situation sécuritaire dans la province de Kapisa**

Le requérant est originaire de la province de Kapisa et plus précisément du district de Tagab. Le CGRA n'a pas remis en question le fait que le requérant provenait de cette région.

Plusieurs sources internationales indiquent que la situation sécuritaire en Afghanistan est extrêmement précaire, et en particulier qu'il y a un niveau élevé de violence aveugle dans la province de Kapisa.

Le rapport EASO de septembre 2020 indique que le district de Tagab est l'une des zones les plus insécurisées de la province de Kapisa :

"Remote districts such as Nejrab, Tagab and Alosay have been reported to be the most insecure areas of the province. An LWJ assessment mapping Taliban control in Afghanistan in a frequently updated map and based on open-source information, consulted on 2 July 2020, indicated Tagab, Alasay and Nejrab districts as 'contested'. A USDOD assessment of July 2019, reported by LWJ in the same map, designated Nejrab district as 'government-influenced'. Kapisa's remaining districts were categorised as 'government-controlled' or 'undetermined' in this assessment. In May 2020, the UN Security Council reported on a reorganisation of the Taliban shadow governance and military structure in several provinces, with key new appointments made in Kapisa province."

Le troisième rapport trimestriel de l'UNAMA, publié en octobre 2020, montre que du 1er janvier au 30 septembre 2020, il y a eu plus de victimes civiles en Kapisa que pendant la même période de 2019. La Kapisa constitue donc l'une des neuf provinces où une telle augmentation des victimes civiles a été observée.

La liste ci-dessous n'est pas exhaustive, mais montre qu'il y a eu récemment des attaques violentes dans la province d'où provient le demandeur.

- *Attaque du 21.09.2020*

Outre le fait que 9 personnes ont été tuées dans cette attaque, l'article précise que la Kapisa est l'une des provinces les moins sûres du nord de l'Afghanistan et que les talibans y sont très actifs.

- *Attaque du 29.10.2020, 05.11.2020 et 16.11.2020*

Le New York Times mentionne 3 incidents dans la province de Kapisa dans son rapport de novembre 2020 sur les pertes en Afghanistan.

- *Attaque du 24.12.2020*

Une militante des droits des femmes et son frère ont été abattus en plein jour. Cette attaque s'inscrit dans une série d'attentats contre des personnalités publiques qui ont eu lieu dans tout l'Afghanistan.

On rapporte que la situation sécuritaire en Afghanistan se détériore de jour en jour.

- *Attaque du 03.01.2021, 05.01.2021 et 17.01.2021*

Le New York Times, dans son rapport de janvier 2021 sur les victimes en Afghanistan, mentionne 3 incidents dans la province de Kapisa, qui ont fait des victimes civiles.

En outre, Le jeune âge du requérant doit être pris en compte lors de l'évaluation de sa situation individuelle en matière de sécurité. Le rapport EASO de septembre 2020 souligne que :

"With 48 % of its population being younger than 15 years, Afghanistan is one of the four countries in the world with the highest proportion of persons under the age of 15. In June 2020, UN General Assembly Security Council reported that Afghanistan remained 'the deadliest conflict for children', noting that 3 410 grave violations against 3 245 children were verified in 2019. Save The Children listed Afghanistan as one of the ten worst conflict-affected countries to be a child, underlining that Afghanistan had the biggest figures for killed and injured children.

According to UNAMA, children accounted for 30 % of all civilian casualties in Afghanistan in 2019, which was a 2 % increase from 2018. In 2019, UNAMA documented 3 149 child casualties (874 deaths and 2 275 injured), which was a 3 % increase compared to 2018. While AGEs were responsible for the majority of child casualties in 2019 (1 535 casualties), which was a 14 % increase compared to 2018, child casualties attributed to PGFs revealed a 2 % decrease (1 032 casualties). With the figure of 39 % or 1 213 casualties (270 killed and 943 injured), the leading cause for child casualties in 2019 were ground engagements between AGEs and PGFs.

The indirect fire caused 'the vast majority of these casualties', followed by non-suicide IED attacks by AGEs, which displayed an 11 % increase compared to 2018. Suicide and complex attacks affecting children increased by 67 % compared to 2018, causing 460 child casualties (61 killed and 399 injured). The Taliban was responsible for 352 (a 324 % increase from 2018) and ISKP for 92 child casualties (a 39 % decrease compared to 2018) of this type.

Although there was a decrease in child casualties from air strikes in 2019, the year still revealed 'the second highest number of child casualties from air strikes over the last decade', after record- high levels were documented by UNAMA in 2018. PGFs were responsible for 341 child casualties from airstrikes: 69 % were attributed to international military forces, 27 % to the Afghan Air Force, and 4 % to undetermined PGFs. Even with a 5 % decrease from 2018, 'children continued to comprise the majority of casualties' (almost 78 % or 403 casualties) from explosive remnants of war and landmines. Furthermore, UNAMA reported on 39 child casualties, more than twice as many as in 2018, resulted from 'cross-border incidents in Kunar, Zabul and Khost provinces' and attributed to Pakistani Military Forces.

[J]

Noting that the numbers of child recruitment must be higher than documented, UNAMA reported on the recruitment and use of 64 boys in 2019: 58 by the Taliban, 3 by the Afghan national security forces, and 3 by pro-government armed groups (Afghan Local Police and pro-government militias). The Taliban was reported to use children to plant IEDs, transport explosives, assist in intelligence gathering, carry out suicide attacks, and participate in hostilities. In the period between 1 January and 30 June 2020, UNAMA verified the recruitment of 23 children by the Taliban: 22 of them were recruited in the north-eastern region and one in the eastern region. According to UNAMA, there was an increase in the number of reports received by the mission in the connection of recruitment and use of children by the Afghan national security forces across the country. While UNAMA was still working on the verification of the reports, the children were allegedly used by Afghan National Police and Afghan Local Police as bodyguards and drivers and were engaged in combat roles at checkpoints; cases of sexual exploitation, including bacha bazi, were also reported."

- *Situation humanitaire*

La population civile afghane souffre gravement de violations répétées, par des acteurs multiples, de ses droits les plus fondamentaux.

Selon le rapport du UNHCR, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" :

"Human rights violations against the civilian population are reported to occur in all parts of the country, regardless of who is in effective control of an area. In government-controlled areas, violations on the part of the State and its agents reportedly occur routinely. In areas where pro-government armed groups exercise (partial) control, such groups are reported to commit human rights violations with impunity. Equally, in areas controlled by AGEs there are reportedly widespread human rights violations, including through the imposition of parallel justice structures. Additionally, human rights violations are reportedly also committed by both State and non-State agents outside the areas of their respective control. Severe human rights violations are reported to be particularly widespread in contested areas in which fighting is ongoing » (p. 23) ;

(Traduction libre : Les violations des droits de l'homme contre la population civile se produisent dans toutes les régions du pays, quel que soit l'acteur qui contrôle effectivement une zone. Dans les zones contrôlées par le gouvernement, les violations de la part de l'État et de ses agents seraient courantes. Dans les zones où les groupes armés pro-gouvernementaux exercent un contrôle (partiel), ces groupes commettraient des violations des droits de l'homme en toute impunité. De même, dans les zones contrôlées par les AGE, les violations des droits de l'homme seraient très répandues, notamment par l'imposition de structures judiciaires parallèles. En outre, des violations des droits de l'homme sont également commises par des agents étatiques et non étatiques en dehors des zones qu'ils contrôlent. De graves violations des droits de l'homme sont particulièrement répandues dans les zones contestées où les combats se poursuivent) ;

Le système des soins de santé afghan est au bord de l'effondrement. Les attaques menées directement contre des centres de santé l'affaiblissent encore davantage, ce qui crée des besoins humanitaires immenses et met en réel danger la population afghane.

Il convient également de souligner les conséquences du surpeuplement de la province. Le surpeuplement dans la province entraîne de graves difficultés pour les organisations sur place : elles se trouvent dépassées, alors que les aides apportées par le gouvernement aux personnes déplacées sont quasi inexistantes.

Les besoins fondamentaux, tels que l'eau, la nourriture se font rares et le taux d'éducation sont en réel baisse.

Le rapport "Humanitarian Needs Overview" de décembre 2017 atteste de ce fait :

"In heavily conflict affected districts, the threat of repeated or intensified fighting has prompted many people to leave their homes in search of safer ground - typically urban - where access to services can be secured. In 2017, this 'hollowing out' has been particularly pronounced in Nangarhar province where a number of districts including Achin, Deh-bala, Durbaba, and Kot have experienced significant depopulation. Others however, especially those in and around the provincial capital, Jalalabad City, have conversely experienced rapid growth. Between February and July 2017, the number of informal settlements across Nangarhar province almost doubled (from 29 to 53) with two thirds concentrated in the three districts of Behsud, Jalalabad and Sukhrod. Today, just under one million displaced people live in informal settlements in Nangarhar province, up from 429,000 seven months ago. Of these, 64 percent of the population are under the age of 18 and will require jobs and livelihoods opportunities over the coming years. Overall, provincial capitals across Afghanistan now host more than 54 percent of IDPs, further compounding the pressure on over-stretched services and infrastructure and increasing competition for resources between incoming and host communities".

(Traduction libre : Dans les zones fortement touchées par le conflit, la menace de représailles répétées ou intensifiées a incité de nombreuses personnes à quitter leur domicile à la recherche d'un terrain plus sûr - typiquement urbain - où l'accès aux services peut être assuré. En 2017, ce «creusement» a été particulièrement marqué dans la province de Nangarhar, où plusieurs districts, notamment Achin, Deh-bala, Durbaba et Kot, ont connu un dépeuplement important. D'autres, en particulier ceux de la capitale provinciale, Jalalabad City, ont connu au contraire une croissance rapide. Entre février et juillet 2017, le nombre d'établissements informels dans la province de Nangarhar a presque doublé (de 29 à 53), les deux tiers étant concentrés dans les trois districts de Behsud, Jalalabad et Sukhrod. Aujourd'hui, un peu moins d'un million de personnes déplacées vivent dans des quartiers informels de la province de Nangarhar, contre 429 000 il y a sept mois. Parmi ceux-ci, 64% de la population a moins de 18 ans et aura besoin d'emplois et de moyens de subsistance au cours des prochaines années. Dans l'ensemble, les capitales provinciales dans l'ensemble de l'Afghanistan accueillent plus de 54% des personnes déplacées, aggravant ainsi la pression sur les services et les infrastructures surchargés et intensifiant la compétition pour les ressources entre les communautés entrantes et les communautés d'accueil) ;

Par conséquent la situation sécuritaire et humanitaire actuelle dans cette région en Afghanistan, pour un enfant encore mineur actuellement, qui réside depuis deux ans en Belgique, dont la famille est encore sur place au village, dont on ne remet pas en cause la région d'origine, qui a quitté son pays à l'âge de 13

ans et qui est encore de plus en demande d'asile actuellement, ne permet en AUCUN cas un retour même temporaire au pays.

b. Long séjour en Belgique et intégration incroyable

Le jeune requérant réside de manière ininterrompue sur le territoire depuis plus de deux ans, il est arrivé à seulement 15 ans et a introduit une demande d'asile directement. Dans le cadre de sa procédure d'asile, il a été autorisé à séjourner légalement sur le territoire.

Il est en centre d'accueil depuis son arrivée et s'implique dans les projets du centre. Il parie parfaitement le français.

Il est scolarisé depuis son arrivée, il fait une formation en installateur électricien depuis janvier 2020. Il s'est réinscrit en 5ème secondaire installateur électricien pour l'année 2020-2021 (pièce 5).

Le requérant travaille en job étudiant à la brasserie Daneel's D, proche de son centre d'accueil. Le patron de la brasserie est très content de lui et lui propose une place d'assistant cuisinier dès la fin de ses études afin qu'il puisse directement gagner sa vie et prendre son indépendance (pièce 6).

Une mesure de refoulement peut donc constituer une atteinte disproportionnée à la vie privée du requérant. Il convient de mettre en rapport avec les inconvénients pour le demandeur et l'avantage éventuel que tirerait l'intérêt général de l'introduction d'une demande à partir de l'étranger.

Force est de constater qu'in casu, nul inconvénient ne serait occasionné, à qui que ce soit ni à l'intérêt général, par la réception de la demande et son acceptation au fond. Il serait totalement disproportionné, et donc contraire aux garanties précitées, de considérer que la demande n'est pas recevable pour des motifs purement procéduraux et théoriques, sans mise en balance concrète des éléments du cas d'espèce.

Le jeune requérant qui réside et est scolarisé en Belgique depuis deux ans s'est manifestement et bien entendu parfaitement intégré pendant cette période en Belgique. Il souhaite réellement pouvoir rester en Belgique et construire sa vie future. Il a construit sa vie d'adolescent et nouvelle vie en sécurité et a enfin un avenir devant lui.

Il ne fait aucun doute qu'un brillant avenir se dessine devant lui vu ses capacités et surtout les épreuves qu'il a dû affronter su jeune et son courage.

Il est intégré en Belgique au sein de notre société et vit en Belgique depuis deux ans légalement, y est scolarisé, a une vie privée ici depuis l'âge de 15 ans.

ç. Epidémie de Coronavirus

En plus de tous les éléments soulevés concernant les circonstances exceptionnelles du dossier précis du jeune requérant qui l'empêchent de retourner, même temporairement, en Afghanistan pour introduire une demande de séjour, il y a également la situation générale actuelle et mondiale liée au coronavirus.

Les limites imposées par les Etats pour les voyages afin d'éviter la propagation du virus et les mesures de sécurité prises rendent impossible actuellement les déplacements à l'étranger et un voyage jusqu'en Afghanistan, uniquement temporaire le plus le temps d'introduire une demande de séjour.

Si on veut maîtriser la maladie et éviter sa propagation, surtout dans les pays en voie de développement ou un risque humanitaire et très grave pour la population fragilisée existe vu le manque d'hygiène sur place, le manque de soins, de personnel, de moyens et de structures hospitalières pouvant faire face à une telle pandémie, il faut absolument éviter que les personnes venant d'Europe s'y rendent pour des raisons non essentielles et donc certainement pas pour justifier l'introduction d'une demande de séjour qui pourrait en réalité se faire depuis la Belgique. De plus prendre un avion et traverser les frontières jusqu'en Afghanistan actuellement est encore impossible.

Introduire sa demande en Afghanistan constitue donc un réel risque pour le jeune requérant, qui résulte notamment de la situation sanitaire inédite qui frappe le monde, en ce compris l'Afghanistan, et des conséquences des conditions de vie déplorables dans la région d'origine et des défaillances extrêmement graves dans son système de soins de santé ;

Ce contexte sanitaire combiné à la situation humanitaire et sanitaire, au taux de pauvreté élevé, aux conditions de vie inhumaines et dégradantes et aux infrastructures sanitaires défaillantes rendent l'épidémie de coronavirus particulièrement désastreuse et dangereuse en Afghanistan ;"

2.6. In de bestreden beslissing wordt naar aanleiding van de uiteenzetting in de in de aanvraag om machtiging tot verblijf betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan het volgende gesteld:

"(...)

Betrokkene beroept zich op de humanitaire en veiligheidssituatie in Afghanistan (waar het geweld hoogtij zou vieren, waar het systeem van gezondheidszorg op de rand van de afgrond zou staan, waar de gevolgen van de overbevolking van zijn provincie ernstig zouden zijn en waar de mensen niet meer zouden kunnen voorzien in hun basisbehoeften), land dat hij ontvlucht heeft op dertienjarige leeftijd. Hij wijst erop dat zijn regio van herkomst tot oktober 2020 automatisch tot het toekennen van de subsidiaire

beschermingsstatus leidde en dat zijn regio van herkomst dus bezwaarlijk stabiel en veilig genoemd kan worden. Meer nog, zijn regio van herkomst zou gekenmerkt worden door een verhoogd niveau van blind geweld. Ter staving hiervan verwijst hij naar het rapport van de UNHCR dd. 30.08.2018, het jaarlijks rapport van de United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) voor het jaar 2019, het EASO rapport van september 2020, het derde trimestriële rapport van UNAMA van oktober 2020, 'Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers froms Afghanistan' van de UNHCR en het rapport 'Humanitarian Needs Overview' van december 2017. Hij verwijst tevens naar verschillende krantenartikelen waaruit blijkt dat er aanslagen plaatsvonden op 21.09.2020, op 29.10.2020, op 05.11.2020, op 16.11.2020, op 24.12.2020, op 03.01.2021, op 05.01.2021 en op 17.01.2021. Echter, we stellen vast dat het CGVS op 15.09.2022 een negatieve beslissing nam inzake zijn asielaanvraag, beslissing die door de RvV werd bevestigd op 01.02.2023. In deze beslissing werd specifiek onderzoek gevoerd naar het vluchtrelaas van betrokkene en naar de invloed van de algemene humanitaire en veiligheidssituatie in Afghanistan op de situatie van betrokkene. De commissaris-generaal is de overheidsinstantie die bij uitstek gespecialiseerd is in dit onderzoek. Uit de beslissing van het CGVS dd. 15.09.2022 blijkt dat: "Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven." En ook: "U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld." (CGVS, dd.15.09.2022, p. 6). En tenslotte: "U toonde evenmin aan dat u bij een terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te voorzien." (CGVS, dd. 15.09.2022, p.8). De vaststelling dat de commissaris-generaal heeft geoordeeld dat betrokkene veilig kan terugkeren naar Afghanistan, maakt een weerlegging uit van zijn bewering dat hij omwille van de algemene humanitaire en veiligheidssituatie bijzonder moeilijk zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst. Het louter verwijzen naar algemene rapporten en krantenartikelen is ruim onvoldoende om de conclusies van het CGVS te weerleggen. Bovendien kan het indienen van huidig verzoekschrift tot verblijfsmachtiging geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. In deze situatie komt het aan verzoeker toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van een mogelijk behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelt zo ook in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754, RvV arrest 234690 van 31 maart 2020, RvV arrest 234690 van 31 maart 2020).

2.7. In zijn middel stelt verzoeker in wezen dat de beslissing artikel 3 van het EVRM schendt. Dit verdragsartikel bepaalt het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Degene die aanvoert dat hij een risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel (RvS 17 februari 2009, nr. 4.024 (c)).

Verzoeker wijst erop dat er nauwelijks gedwongen repatriëringen naar Afghanistan plaatsvinden en dat bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden rekening dient te worden gehouden met de

invloed van de taliban op het dagelijkse leven in Afghanistan, maar hij koppelt niet terug naar wat hij in zijn aanvraag van 8 juni 2021 had ingeroepen, noch naar de concrete motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker is het oneens met de bestreden beslissing, maar dit betekent niet dat deze behept zou zijn met een onwettigheid, een onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek. In zoverre verzoeker de Raad in zijn middel uitnodigt om de actuele situatie in Afghanistan nogmaals te beoordelen in het licht van de notie 'buitengewone omstandigheden', zoals bedoeld in artikel 9bis van de vreemdelingenwet en dus tot een opportuniteitsonderzoek, dient te worden aangestipt dat de bevoegdheid van de Raad beperkt is tot een loutere wettigheidstoetsing.

2.8. Verzoeker refereert in zijn middel aan de rechtspraak van het EHRM betreffende socio-economische omstandigheden en citeert een aantal paragrafen uit het arrest *N. tegen het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008, dat betrekking heeft op medische obstakels bij uitwijzing. Tevens verwijst verzoeker naar het rapport van het EUAA van augustus 2022 over Afghanistan waarin wordt gesteld dat 'vrijwillige' terugkeerders gevisieerd zouden worden en naar rapporten uit Nederland en Denemarken waaruit blijkt dat er geen gedwongen terugkeer plaatsvindt sinds de machtsovername door de Taliban. De Raad merkt evenwel op dat de thans bestreden onontvankelijkheidsbeslissing geen (gedwongen) terugleiding naar Afghanistan inhoudt, waardoor het betoog van verzoeker niet op de bestreden beslissing of op verzoekers situatie kan worden betrokken.

2.9. Verzoeker heeft geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zou zijn uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of deze onjuist zou hebben beoordeeld toen hij tot het besluit kwam dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 8 juni 2021 geen buitengewone omstandigheden had aangevoerd en bijgevolg de aanvraag onontvankelijk verklaarde.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN